

nahka wötnud ja lihha puuhastanud; sedda kõik widi liina ja mudi sure hinnaga, liatagi sellepärrast, kui liinaski olli teatawaks sanud, kuida se farro olli mahhalodud.

Jamsimise aial Jürg ei suutnud omma süddame igatsemist peita, waid hūdis saggedaste Leno nimme, et kuuljale jo piddi arwäliskuks sama, kuida ta tedda armastas. Juhtus Leno sedda kuulma, siis põras ta ruttuste ulfest välja. Et ta kül isse omastki süddamest tundis armastuse legid likuwad, ommeti ei tahnuud temma nisuggusele mõttelte enneses maad anda, sest temma olli waene laps ja orri, agga Jürg olli rikka perre poeg.

Wanna Ado ja Un tännasid Jummalat, kes nende poega armolikult olli kaitseenud, ja kord kahhekesi jutto aiades hakkas Ado Unne wästo: „Iffa Jürri filmad terrasemad ja selgemad meie filmadest. Kassee Liso olleks meidki perrest väljalükkanud, agga meie poega pollekts temma farro küsist peastnud. Küllalt nüüd teame: Jürg armastab Lenut, ja Leno sarnast maialt pole leida. Temma on hea tötegija, waggja ja jummalakartlik, temma olnud kõigipiddi hea laps meie wästo, ja selge fa, temma armastab Jürgi omma ennese ellust holimata. Mis Jürg haiguse aial on rákinud, sedda temma ennam meile ei rági; agga meie kohhus on, et näitame kuida meiegi head öppetust wästo wöttame. Sellepärrast peame isse Jürg

rile Lenut naeseks andma.”

Un'waastas: „Minnagi ennam selle wästo ei olle, et kül tunnamullo arvasin ennesele häbbiks waest last minniaks sada. Käigime temmale farro rahha, mis diguse járrele muidogi peaks temma kätte sama, sest temma on farro mahhaldnud ja ühtlasi meid elluts aiaks ennesele wöllaliseks teinud meie ainust poega ihho surmast peastes. Oh meie olli meie furradi sarnast püüdmaš, agga Jummal satiš meile inglit perresse! — Lähme siis ja rágime lastele mis hea on. Agga kes teab, kas Jürg sudab jo neid sõnnuid wästowõtta?”

„Egga rõmo sõnumed feddagid ei waewa!” wastas Ado. „Ommeti arwan sedda parremaks, et essite rágime Jürriiga ükñ, kuida meiegi Lenut temmale naeseks sowime; tehko temma siis omma mele járrele, kuida temma arwab.”

Mõlemad läksid seddamaid ufse ette, kus Jürg istus tule käes, ja püdis ni meelt fui rambind ihho jahhutada, sest ilm olli waga kenna. Temma mõttes isse enneses sedda ašja, mis ammogi jo likus temma süddames ja mis praego veel tedda furwaks teggi, sest ta kartis, et wannemad ei quina nüüdkli lubba. Agga temma emma hakkas jo temma käest tinni ja ütles: „Armas poeg! Silma nähtavalt on Jummal sind holdnud ja meie peale hallastanud; sest on meie rõõm sureks läinud. Eissa meile